

Barátságból szerelem

írta Meczó Petra

Ragyogó, októberi délelőtt volt, mikor a tizenhét éves Daniel felnézett a felhőtlen égre, ahol a nap már jóval alacsonyabban tündökölt, mint néhány hónappal azelőtt, ám sugarai még mindig lágyan simogatták az arcát. Fenn, az égbolton már fehérlett a hold, melynek most csak háromnegyede látszott, a maradék negyedrészt árnyékba borult. Az ég színe különösen kék volt, sem nem túl világos, sem nem mélyen sötét, olyan hatást keltett, hogy Daniel egy pillanatra szinte nem volt benne biztos, a Földön vagy a világűrben létezik-e. Becsapták szemei, ezért úgy érezte, megszűnik az a határ, amely az emberek lakta bolygót elválasztja a távoli világoktól. Felfigyelve a lábához közel csordogáló patak hangjára – mely visszahozta az ábrándozásból –, hirtelen visszatértek emberi korlátai. A sebesen száguldó vízen is meg-megcsillantak az aranyló napsugarak, melyek fényesen világító pontokként verődtek vissza a vízfelszínről. A szikrázó vízcepphadsereg sietve masírozott át a rozoga kis fahíd alatt, amit egyszer valaki saját kezűleg épített a patak fölé. A fiú tekintete ezután a fákra siklott, amiken a levelek már sárga és piros színekben pompáztak, csakis arra várva, hogy a legközelebbi szellő odébb repítse őket, s még egy ideig repülve folytassák útjukat, amely végül életük megszűnéséhez vezet. A nap ereje által kellemes meleggé varázsolt földön üdögélve csodálatos érzés volt figyelnie a tájat, a természet minden egyes rezdülését. Lenge levegő vette körül, ezért ingujját felgyűrve ücsörgött tovább a fűben. Néha egy-egy magát megadó levél hullott hajába a föléje magasodó fáról. A távolból nesz hallatszott, Daniel felnézett, miután épp egy ráhulló falevelet szedett ki szökésbarna fürtjei közül. Szemből, az erdő melletti kis ösvényen kerékpár közeledett, rajta egy lány sárga ruhában, hozzá sárga kalapot viselt. Ahogy a lány közelebb ért, a vízparton ülő Daniel csak ekkor vette észre, hogy a biciklit új szomszédjuk, Fanny hajtja. Személyesen még nem ismerte őt a fiú, de szülei meséltek neki az új lakókról, s előző nap az ablakból is látta, amint a hozzá hasonló korú Fanny, szüleivel és kis öccsével az utcán parkoló autóból bepakolják holmijukat a házba. Már akkor feltűnt Danielnek a lány szomorú arca, és most, hogy újra látja ezt a bús szempárt, még valószínűbbé vált benne az érzés, miszerint valami nyomhatja Fanny szívét. Ahogy a lány odaért a patakhoz, ő is észrevette Danielt, s meglepődöttségében váratlanul letette az egyik lábát a földre, s megállt. Látszott rajta, hogy tétovázik, s nem tudja, merre menjen tovább. Nem számított társaságra, ezért is vette útját az erdő irányába, abban reménykedve, hogy ott majd egyedül lehet.

– Szervusz! Ugye te vagy Fanny? – kiáltott oda barátságosan Daniel, mert észrevette a patak túloldalán ácsorgó lány zavarát.

– Igen – válaszolta tömören, több szó nem hagyta el a száját, amit Daniel bátortalanságnak velt, ezért így folytatta:

– Az én nevem Daniel Fisher, a szomszédotokban lakom. Örülök, hogy megismerhetlek.

– Tényleg, ti laktok a szomszéd házban? Ne haragudj a faragatlanságomért, én még be sem mutatkoztam – kért elnézést, majd visszapattant a kerékpárjára, áthajtott a hídon, és odatekert Danielhez, aki illedelmesen felkelt a helyéről. A fiú kedvessége és közvetlensége kicsit felbátorította Fannyt, s úgy gondolta, nem szép dolog továbbra is a patak másik oldaláról átkiabálva folytatnia a társalgást.

– Szervusz, az én nevem Fanny Dewhurst. Én is örülök, hogy megismerhetlek!

– Akkor még egyszer bemutatkozom én is, mert az előbb csak udvariatlanul odakiáltottam a nevem. Daniel Fisher vagyok. – mondta, majd kezét nyújtotta Fanny felé. Fannynak gyönyörű, tengerkék szemei voltak, melyek szinte világítottak az őket határoló sűrű, fekete szempillák közül. Arca egyszerűen, ám tökéletesen szép volt, üde, fehér bőrén arcpír vöröslött az arccsontja vonalában, valószínűleg a kerékpározás miatt. A sárga kalap alól kibukkanó egy-egy hajtincs elárulta, hogy hosszú, barna haja van.

– Örvendek, Daniel! Esetleg hívhatlak Dannynek? Te mindig is itt laktál? Káprázatos ez a hely, épp elindultam, hogy felderítsem a környéket – dőltek most már a szavak Fannyból, nyoma sem volt már annak a bánatos, szépségű lánynak, akit Daniel néhány perccel azelőtt meglátott. Ezen töprengett, lehet, hogy csak ő látta rosszul a dolgot. Talán csak félénk ez a lány, és néhány percnyi ismeretség után nyílik meg.

– Engem Danielnek szoktak hívni, de nyugodtan szólíts Dannynek, ha úgy tetszik. Igen, mi mindig itt élünk, ismerem a helyet, mint a tenyeremet. Szívesen körbevezetlek, ha szeretnéd.

– Tényleg? Nem lennék a terhedre? – kérdezte Fanny ismét bátortalanul.

– Egyáltalán nem! Ma rá is érek, hisz vasárnap van, én is azért jöttem ki a szabadba, hogy élvezzem az utolsó napfényes délelőttök egyikét. Kerékpározni is szeretek, csak úgy, céltalanul is, de most szántszándékkal jöttem ide, ez az egyik kedvenc helyem, itt a patak mellett.

– Valóban gyönyörű itt! Jó hallani, hogy létezik még olyan fiú, aki szereti a természetet, a csendet, a szépséget. Tudod, ahonnan én jövök, ott a fiúkat csak a mulatozás érdekli. – mondta lehangolva, szemét lesütve, megváltozott arcminimikával, amiből Daniel kezdte megérteni, hogy Fannyt mégis bántja valami a lelke mélyén.

– Tudod, itt is szoktak lenni mulatságok, én is el szoktam járni. Mindig nagyon jól sikerülnek, a táncé és a zenéé a főszerep. Vidám a hangulat, az emberek ismerik egymást, s együtt szórakoznak. Viszont Southvillage kis falu, ezért állunk olyan szoros kapcsolatban a természettel. A legtöbben halászatból, gazdálkodásból, állattenyésztésből élnek itt. A tenger, az erdők és mezők közelsége miatt elkerülhetetlen lenne, hogy ne szeressük a földet.

– Akkor nézzünk hát körül, mert már igen kíváncsi vagyok, mi is az, amivel együtt léteztek, ti, southvillage-iek. Melyik a másik kedvenc helyed? Azt mondtad, ez az egyik – kíváncsiskodott mosolyogva, majd felkelt, s indulásra készen odaállt a kerékpárja mellé.

– Rendben, menjünk, megmutatom a másik szeretett „odúmat”, ami még ennél is magával ragadóbb. Örülök, hogy ennyire szeretnéd megismerni az új lakhelyedet. Azt hittem, talán nem szívesen költöztél ide, mert szomorúnak tűntél, akárhányszor láttalak eddig.

– Akárhányszor? Hiszen most találkoztunk először – nézett Fanny kérdően Danielre.

– Igen, valóban, viszont tegnap láttalak az ablakból, mikor megérkeztetek – jött zavarba a fiú, nem akarta, hogy Fanny azt higgye, leskelődött utána.

– Ó, értem – a lány is elvörösödött, de ez nem tűnt fel Danielnek, hiszen a biciklizéstől már amúgy is piros volt az arca. – Emiatt egyáltalán nem vagyok szomorú, nagyon örülök, hogy elköltöztünk onnan. Alig várom már, hogy új életet kezdhessék itt. Gyere, menjünk – mondta, s hangjából kisejlett, hogy többet egyelőre nem akar beszélni a témáról. Daniel ezt megértette, így nem is kérdezett mást, hanem felpattant ő is a kerékpárjára, és követte Fannyt.

A fiatalok a délelőtti hátralévő részét a szabadban töltötték, Daniel minden olyan helyet megmutatott, amiről tudta, hogy Fannyt érdekelné. Egyelőre csak a falun kívüli részekre vitte el őt, a kikötőbe, amelyhez az út az erdőn át vezetett, majd a tengerpartra. A partnak arra a szakaszára mentek, amely Daniel másik kedvenc helye volt, órákig szokott itt üldögelni egy könyvvel a kezében, vagy csak az eget bámulva, a hullámok hangját hallgatva. Fannyt is lenyűgözte az eléje táruló látvány, azonnal beleszeretett:

– Danny, ez mesés! Még soha nem láttam ehhez foghatót. Most jöttem csak rá, hogy eddig mi hiányzott az életemből. Tudod, mi nem a szigetről származunk, Montrealból költöztünk ide. Van egy rossz hírem, el fogom rabolni tőled ezt a partot – kacagott fel Fanny, nyoma sem volt már bánatnak az arcán.

– Azt már nem! Nem hagyom, hogy elorozd a partomat! Látod, itt van a nevem is, már csak a házszám hiányzik – mutatott egy sziklára mosolyogva, amire még kisgyermek korában karcolta bele a nevét. A változó időjárás már rég lekoptatta volna a betűket, ám Daniel mindig újravészte őket.

– Szóval a te partod? – kérdezett vissza Fanny incselkedve. – Egy sziklába vésett név semmit sem jelent. Nézd csak, ideírom az enyémet is, és máris jogosultságot kapok én is az itt tartózkodásra. Mit szólsz? – nézett nevetve Danielre.

– Hm, hát legyen. Véd csak bele, szívesen megosztom veled a partomat, azonban van néhány kikötésem – nevetett Daniel is.

– Éspedig? – Fanny élvezte a játékot, tetszett neki, hogy Daniellel lehet viccelődni.

– Csak te jöhetsz, egyedül, nem hozhatsz pletykálgató barátnöket, vagy sokat beszélő kis öcsiket. Pihenni, olvasni, elmerengeni járok ide, egészóval csendre vágyom.

– Ennyi csak az egész? Csekély feltételek, hát könnyen be fogom tudni tartani őket. Kezet rá! – majd odanyújtotta jobb kezét Danielnek, s kezét fogtak. Ezután Fanny odaróta saját nevét Danielé alá.

– Azt hiszem, haza kellene indulnom, a család már biztosan ebédhez készülődik – szólalt meg Daniel újra, habár semmi kedve nem volt még haza menni. Nagyon élvezte újdonsült szomszédja társaságát.

– Már ennyi lenne az idő? Akkor engem is várnak otthon. Induljunk hát, úgyis egy irányba megyünk.

– Igen, nagyon úgy tűnik – mondta Daniel, majd elnevették magukat.

Fanny szemei valamiféle örömtől ragyogtak. Daniel észrevette a feltűnő változást a mostani Fanny és a néhány órával azelőtti lány között. Felszabadult volt, közvetlen és nagyon vidám, nyoma veszett a komor arckifejezésnek.

– Szervusz, Danny! Köszönöm a túrát, jól éreztem magam – köszönt el hálásan a lány.

– Nagyon szívesen, Fanny, bármikor. Ha van kedved, délután folytatom a kalauzolást, de megértem, ha inkább pihennél. Én mindenképp kinn töltöm a délutánt is a szabadban – ajánlotta fel Daniel, de azonnal el is bizonytalanodott, nem akart a lány nyakára akaszkodni.

– Igazán jó lenne, de nem szeretném elvenni a vasárnap délutánodat. Menj csak, amerre szeretnél, lehet, hogy lemegyek én is a partunkra – mondta szerényen, nem akart a fiú terhére lenni.

– Akkor ott úgyis találkozánk, mert én is odamegyek vissza, szóval nem szeretnék hallani többet délutánrablásról vagy hasonlókról. Itt kinn foglak várni két órákor, ha az megfelel – mosolygott Daniel.

– Persze, hogy megfelel, itt leszek – mosolygott Fanny is, majd bement házuk kertjébe, Daniel pedig a Fisher-ház kertkapujának vette az irányt.

Daniel ebéd után megmutatta Fannynak a falut, bejárták biciklivel az egész környéket. A lány el volt ragadtatva Southvillage-től, cseppet sem hiányzott neki régi otthonuk, legalábbis a kívülállók számára úgy tűnt. Daniel bemutatta őt egy-két embernek, akikkel útközben találkoztak össze a boltban, az utcán vagy a kikötőben. Végül a parton kötöttek ki, ahol még egy ideig beszélgettek, s nézték a vizet.

Másnap, hétfőn, az iskolában már volt is néhány új ismerőse Fannynak, így könnyebben ment a társalgás a szünetekben, nem volt olyan nehéz az első tanítási napja. Az is sokat segített a beilleszkedésben, hogy Danielt már ismerte, így, ha mással nem, de vele egész nap beszélgethetett a tanórák között.

A következő hétvégén hűvösebbre fordult az idő, ezért kerékpározás helyett Daniel áthívta magukhoz Fannyt, hogy bemutathassa neki a szüleit, az öccsét és a kutyáját. Szerette volna, ha Fanny megismeri őket, és látja az otthonukat.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Fanny! Nagyon szép neved van – mondta kedvesen Mrs. Fisher, Daniel édesanyja.

– Köszönöm, Mrs. Fisher! Én is igazán örülök, hogy megismerhetem önöket! Danny már sokat mesélt a családjáról, ezért vártam már a találkozást – válaszolta udvariasan Fanny, aki tényleg szeretett volna már találkozni a fiú szeretteivel.

– Kerülj beljebb, foglalj helyet. Gondolom, Daniel szeretné megmutatni a házunkat, de előtte ülj le egy kicsit. Készítettem teát és süteményt – kínálta helyet és frissítőkkal Mrs. Fisher a vendéget,

majd mindnyájan leültek a szalonban. Mrs. Fisher a kanapéra ült le Fanny mellé, Mr. Fisher, az édesapa a kedvenc fotelébe süllyedt bele, Daniel pedig a másik fotelba. Ben, Daniel öccse épp nem volt otthon, át kellett mennie az egyik osztálytársához tanulni.

– Köszönöm szépen – felelte Fanny.

– Úgy hallottuk, Montrealból költöztetek ide a szüleiddel és az öcséddel – folytatta a társalgást Mr. Fisher.

– Igen, így van. Tudja, édesapám festőművész, és mostanában alkotói válságban szenvedett. A nagyvárosban már nem akadt semmilyen ihlete. Egyszer, még gyermekkorában járt itt, a Prince Edward-szigeten, egy iskolatársánál. Az elmúlt nyáron összetalálkozott ezzel az emberrel, teljesen véletlenül, s felidéztek a szigeten töltött gyerekkori napok emlékeit. Akkor döntött úgy édesapám, hogy ideköltözünk, mert itt biztosan visszatér majd az alkotási vágya – magyarázta Fanny.

– Nagyon érdekesen hangzik, zseniális művész lehet az édesapád, és egy ilyen szép helyen van is miről festeni, már, ha csak a tengerre gondolunk.

– Igen, a tenger tényleg csodálatos, én most láttam először életemben, és engem is megbabonázott. Apa az elmúlt egy hétben már több képet is készített róla – mondta mosolyogva.

– Valóban? Akkor már megérte eljönnötök, pedig biztosan hiányzik a régi otthonotok.

– Érdekes, de nem igazán hiányzik. Apának úgy múzsája van, anya imádja a kertünket, az öcsém a bogarakat, én pedig a biciklizést a szabadban – nevetett, majd egyértelműen Danielre nézett, aki látta ugyan, hogy Fanny mosolyog, de mosolya mögött mégis valami alig észrevehető, szomorú titok rejtőzött. Az utóbbi egy hétben a két fiatal már megtárgyalta a Dewhurst család költözésének okát, Daniel azonban még mindig valami ki nem mondott okot sejtett a háttérben. Mivel diszkrét volt, eszébe sem jutott, hogy egy erre irányuló, tolakodó kérdést tegyen fel a lánynak. Semmi köze nem volt hozzá, és amúgy is, a lényeg az volt, hogy Fannyék Soutvillage-be kerültek, mert nagyon szerette a lány társaságát.

– Ezt örömmel hallom. Remélem, hamarosan a családotat is megismerhetjük! Valamikor szívesen áthívnánk mindnyájatokat vacsorára, csak nem tudtuk, végeztetek-e már a kipakolással.

– Már másnapra készen voltunk, apa alig várta, hogy a festéssel foglalkozhasson. Köszönöm a szívélyes meghívást, a többiek nevében is.

Órák hosszat beszélgetettek még ilyen kellemes hangulatban, majd Daniel körbevezette Fannyt a házban és a kertben. Rettentően tetszett Fannynak a fiú szobája, amelynek az ablakából látni lehetett a tengert, s amely annyira az ő ízlése szerint volt berendezve. Maxért, a család kutyájáért is rajongott, meg is ígértette Daniellel, hogy legközelebb őt is elviszik a partra magukkal.

Teltek, múltak a napok, a hetek, Fanny egyre jobban érezte magát a szigeten, új környezetében. A tanulás jól ment neki, a házukat megszerette, de leginkább Daniellel való barátsága hiányzott volna már neki. Annyira kedves volt számára a fiú, olyannyira megkedvelte őt, hogy észre sem vette, Daniel időközben a barátságánál komolyabb érzéseket kezdett táplálni iránta. Erre akkor döbbsent csak rá, mikor november végén bált rendeztek a faluban, és Daniel elhívta őt:

– Fanny, tudod már, kivel mész a hétvégi bálba? – kérdezte félénken.

– Nem, ezen még nem is gondolkodtam – hangzott az őszinte válasz.

– Akkor lehetek én a kísérod? – csengett most már határozottabban Daniel hangja.

– Ó, Danny, hát, nem is tudom – jött zavarba Fanny, hirtelen nem tudta, mit feleljen, annyira váratlanul érte a dolog. Elkezdte a földet bámulni, és kabátjának szegélyét babrálni. A tengerparton ácsorogtak éppen, tettek egy kis kitérőt, az iskolából hazafelé menet. Daniel látta Fannyt, hogy valami nincs rendben vele. Nem tudta, mi lehet az oka, de gyorsan közbelépett, hogy minél előbb kikerüljenek ebből a kínos helyzetből:

– Ne haragudj, azt hittem, szívesen eljönnél velem. Nem tudtam, hogy már valakinek elígértetél. Felejtse el az egészet, kérlek. Gyere, menjünk haza, hűvös van már idekinn – mondta kedvesen, de legbelül csalódott volt, s akármennyire is próbálta titkolni ezt a csalódottságot, Fanny kiérezte a hangjából.

– Danny, várj! Még nem ígérkeztem el senkinek, nincs még kísérőm a bálra. Csak tudod, megleptél ezzel a kérdéssel, mert olyan jó barátok vagyunk, és nem is gondoltam rá sosem, hogy egy párként megyünk majd el egy bálba – mondta őszintén, most már a fiú arcára tekintve. Nem akart félreértést kettejük között, ezért végig a szemébe nézett, miközben beszélt.

– Értem, és nincs ezzel semmi gond. Komolyan. Ne hidd, hogy most rossz kedvem lett emiatt. Viszont azt nem szeretném, ha ez most tönkretenné a barátságunkat. Kérlek, tényleg felejtsd el, amit hallottál az imént – kérlelte Daniel. Sajnálta már, hogy elhívta Fannyt, túl sok minden forgott kockán.

– Dehogyan teszi tönkre a barátságunkat, ne butáskodj! Legalábbis részemről minden rendben, inkább csak attól félek, hogy én miattam fog most benned megváltozni valami, amit nagyon nem szeretnék.

– Ne beszélj bolondságokat! Részemről is minden rendben, túl fontos a kapcsolatunk ahhoz, hogy bármiféle túske is maradjon bennem.

– Akkor jó, megnyugodtam – válaszolta boldogan Fanny. – Tudod, még képtelen lennék bárkire is többként gondolni, mint barátokra – jelentette ki, ismét egyenesen Danielre nézve, szomorúan, szemeiben csillogó könnyekkel. Daniel észre is vette mindezt, s aggódó tekintetéből Fanny rájött, hogy itt az ideje indulniuk, nem árulhat el többet érzéseiről.

– Mi baj, Fanny? – kérdezte féltőn Daniel, egyik kezével megsimítva a lány arcát.

– Semmi, csak elragadtattam magam. Sétáljunk haza, valóban nagyon hűvös van – siettetette az indulást.

– Tudom, hogy valami bánt téged. Már akkor tudtam, mikor először megláttalak, látszott a szemedben, az arcodon. Bánatos vagy, csak nem tudom, miért. Eddig nem akartam előhozni, nem szerettem volna tovakodó lenni, de most már szeretném tudni az okát, hátha segíthetek valahogy.

– Már azzal is segítesz, hogy itt vagy nekem, hogy barátok vagyunk, és bármikor számíthatok rád – felelte, majd két kezével megfogta a fiú kezét, amely egész addig az arcán pihent, s belekarolt Danielbe, ezzel indulásra kényszerítve őt.

– Rendben, elfogadom, hogy nem akarsz róla beszélni. Ha meggondolod magad, tudod, hol találasz.

– Tudom és köszönöm – hangzott a hálával teli válasz, majd ezután, hazafelé már egyetlen szó sem hagyta el a szájukat. Otthon, Fannyék kapuja előtt elbúcsúztak, és legközelebb csak másnap reggel találkoztak, az iskolában.

Hiába egyeztek meg mindketten abban, hogy semmi sem fog megváltozni kettejük között, hogy a tengerparton történt félreértés nem fog belekontárkodni szoros barátságukba. Valami mégis más lett. Daniel szeretett volna még bizalmasabb kapcsolatba kerülni Fannyval, szerette volna, ha a lány elmondja neki titkát, s segíthet neki, törődhet vele. Fanny azonban épp ellenkezőleg érzett, nem akarta közelebb engedni Danielt, ezért úgy védekezett, hogy távolságtartóvá vált vele szemben. Mindez ahhoz vezetett, hogy a hét további részében alig beszéltek már egymással az órák közti szünetekben, s mindig úgy alakult, hogy külön mentek iskolába reggel, és délután sem együtt mentek haza. Fanny szándékosan alakította így, Daniel pedig mivel nem akart rámenős és bosszantó lenni, elfogadta a lány megváltozott magatartását, annak érdekében, hogy megmaradjon barátságuk. Azonban így sehogy sem tudott ugyanolyan maradni, ezt mindketten érezték, s környezetük is észrevette a változást. Családjaik kérdezték is őket, de egyikük sem árult el semmi konkrétumot, csupán üres kifogásokkal tértek ki a válaszok elől. Daniel egyre lehangoltabb lett, ez édesanyjának is feltűnt. A szombati bálba sem akart már elmenni, nem volt hozzá kedve, de miután Mrs. Fisher beszélt vele, úgy döntött, mégis elmegy. Danielnek nagyon jó kapcsolata volt édesanyjával, aki már felnőttként kezelte őt, ezért okosan tudtak beszélni a problémákról is. A korabeli fiúkat általában zavarta édesanyjuk kíváncsiságuk, de Mrs. Fisher sosem volt faggatózó vagy utasító, ő inkább nagyszerű hallgató és tanácsadó volt. Szombat délelőtt Daniel elmondta neki a történetet, bízva abban, hogy – lévén édesanyja is egy érző szívű nő – tud neki segíteni Fanny érzéseinek megértésében.

Végül elérkezett az esti bál, ahova Daniel úgy érkezett meg, mintha kicserélték volna. Nyoma sem volt szomorúságnak, sértődöttségnek. Fanny, mikor megpillantotta a terembe betoppánó Danielt, egy határozott, ragyogó férfit látott benne. Köszönésképpen odabiccentett Fannynak a fejével, ám egész este ennyi volt az összes kommunikáció kettejük között. Daniel nagyon jól érezte magát, szederbort ivott, barátaival társalgott és megtáncoltatta osztálytársnőit, köztük Mary Lewist is, aki fülig szerelmes volt belé, ezzel ő maga is tisztában volt. Felvillanyozta ez az érzés, persze nem bátorította Maryt, de önbecsülését növelte a lány rajongása. Daniel egyetlen egyszer sem nézett Fannyra a bál hátralévő részében, tudta, hogy könnyebb lesz így mindkettejüknek. Vele ellentétben Fanny egész este őt kémlelte, nem tudta hova tenni a fiú „pálfordulatát”. Látta, ahogy közös osztálytársnőikkel táncol, s azt is, ahogy ezek a lányok kacérkodnak vele. Az iskolában fel sem tűnt neki, hogy Daniel ilyen népszerű a lányok körében. Ahogy most jobban megnézte a fiút, ő is felfedezni vélte benne valami leírhatatlan vonzerőt. Bájos, kisfiús arca, vékony testalkata ellenére valamiféle férfias határozottság sugárzott most Danielből. Fanny hirtelen elfelejtette eddigi bánatát, s azt a férfit, aki ez idáig korlátozta tudatát abban, hogy Danielre többként tekinthessen egy barátnál. Ez a bizonyos férfi Fanny korábbi vőlegénye volt, Montrealból. Néhány hónappal azelőtt lett vége jegyességüknek, s ez volt a legfőbb oka a család Southvillage-be költözésének. Daniel szöges ellentéte volt ennek a montreali fiatalembernek, aki az ideális férfit jelentette Fanny számára. Az a férfi magas volt, jóképű, határozott, huszonnyolc éves felnőtt ember, aki katonaként szolgált. Rengeteg nő tüntette ki a figyelmével, s ő mégis a nála több mint tíz évvel fiatalabb Fannyt választotta, akinek meg is kérte a kezét. Állandóan virágokkal halmozta el, s bókokkal, színházba vitte, operába, hosszú sétákra, maga volt a romantika megtestesülése. A kapcsolat azonban véget ért, méghozzá a férfi miatt, Fannynak pedig majd megszakadt a szíve. El kellett, hogy jöjjön a városból, ahol úgy érezte, megfullad, mert akárhova ment, belebotlott szerelmébe, s a lány most semmi másra nem vágyott, mint felejteni. Erre most itt van ez a fiú, Daniel, akinek nem tudja viszonzni az érzéseit, hisz még mindig régi vőlegényébe szerelmes. Ráadásul a fiú nem is az ő ideálja, de, ha még az is lenne, akkor sem tudna újra bízni egy férfiban. Ez a számos indok mind meggátolta abban, hogy Danielbe bele tudjon szeretni, s most mégis őt figyeli egész este. Az elméjében irigység támadt a többi lány iránt, akikkel Danny érintkezett, a gyomra tájékán pedig furcsa, émelyítő érzés jelent meg, amelyet már azóta nem érzett, hogy először meglátta az ő egykori katonáját. A szíve hevesebben kezdett verni, a keze izzadt, s nem értette, mi ez az űr, amit érez, miközben tele van a bálterem emberekkel, zenével, nyüzsgéssel. Úgy érezte, el kell menekülnie onnan, ezért fogta magát, felvette kabátját, s kiment a teraszra levegőzni, majd, mikor ott sem lelta meg nyugalmát, haza indult.

– Daniel, nem láttad Fannyt? – kérdezte Craig Matthews a táncparketten táncoló Danieltől.

– Nem, miért kérded? – kíváncsiskodott a fiú.

– Fel akartam kérni, táncolni. Olyan gyönyörűen festett abban a kék ruhában, mint egy angyal, és olyan magányosan, kedveszegetten ült az asztalnál egész este, hogy megsajnáltam – mondta Craig, s Daniel elkezdett töprengeni. Mindezidáig szinte észre sem vette Fannyt, azt sem tudta felidézni, milyen ruhában volt, s milyen hangulatban látta, annyira el volt foglalva saját magával és az önérzetével.

– Craig, én pár perccel ezelőtt láttam őt kimenni. Felvette a kabátját, s kiment a teraszra, azóta még nem láttam visszajönni – mondta Graham Forrester, egy másik fiú az osztályból.

– Köszönöm, Graham. Akkor megnézem odakinn – felelte Craig, aztán már szaladt is kifelé. Daniel nézte, ahogy Craig eltűnik a teraszajtón, s azon mélázott, hogy is lehetett ilyen önző, figyelmetlen Fannyval szemben. – Hogy nem vettem észre, hogy olyan magányos? – vádolta magát.

Pár perc múlva Craig egy másik lánnyal jelent meg a táncparketten, ebből Daniel arra következtetett, hogy Fanny valószínűleg hazament, ugyanis a teremben nem látta őt sehol. Mikor vége lett a dalnak, megköszönte a táncot addigi táncpartnerének, majd kiment körülnézni az előtérbe is, de Fannyt ott sem látta. Biztos volt hát benne, hogy elment. Sajnálta, amiért nem beszélt

vele egy szót sem, nem is volt már kedve tovább maradni, fogta hát a kabátját, s szó nélkül eltávozott ő is.

Vasárnap Daniel viszonylag korán felkelt, akármennyire későn is feküdt le a mulatság miatt, nem tudott már tovább aludni. Éjszaka sem sokat aludt, nem hagyták nyugodni a bálban történtek. Ebéd után elment sétálni, leballagott a tengerpartra, hátha ott találja Fannyt, vagy beléje botlik valahol útközben, de nem így történt. Egy kis ideig csak bámulta a vizet, ahogy a szél tarajos hullámokat képezett a felszínén. Nyugtató volt a mozgó víz látványa, mintha Daniel saját lelkében is hasonló vihar tombolna, ezért átadta magát ennek az érzésnek. Legalább egy fél órája ácsorgott már a parton, a Fannyval közös sziklájuk mellett, mikor arra lett figyelmes, hogy nagyon fázik. Elindult hát haza, de most egy másik útvonalon ment, nem a megszokott irányban, így Richard Moore-ék háza mellett haladt el. Richard épp kint volt az udvaron, s észrevette a földet bámuló Danielt.

– Daniel, te meg mi a csudát lóगतod az orrod? Gyere be, mutatok valamit, amitől garantáltan fülig fog érní a szád – kiáltotta oda Richard. Daniel nem állt ellen, érezte, hogy szüksége van vidámságra. Mikor meglátta Richardék pajtájában az öt darab, édes, pici kutyakölyköt, tudta, hogy érdemes volt bejönnie.

– Te jó ég, de aranyosak! – örvendezett Daniel.

– Ugye? Nyolc hetesek, már el lehet választani őket az anyjuktól. Szeretnél egyet? – kérdezte tőle a fiú.

– Komolyan kérded? – csodálkozott Daniel kikerekedett, boldog szemekkel.

– Naná! – vágta rá Richard.

– Persze hogy szeretnék! – hangzott a lelkes és egyértelmű válasz.

– Akkor válassz egyet, bármelyiket.

Majd Daniel megfogott egy fűrge, kis fekete kölyköt, és az ölébe vette.

– Köszönöm, Rich! Jövök neked eggyel! Most viszont rohannom kell – s már szaladt is ki a pajtából a kutyával, akit bebugyolált a kabátja alá, nehogy megfázzon.

– Rendben, ha bármi van vele, csak szólj. Nem jössz te semmivel, a lényeg, hogy jobb kedved lett, ahogy látom – kiabált utána Richard mosolyogva.

Danielnek valóban jó kedve lett, mindig is szerette a kutyákat, Maxszel is sokat foglalkozott. Igaz, ezt a kis jószágot ezúttal nem magának szánta, hanem valakinek, akinek sokkal nagyobb szüksége volt társaságra. Mikor hazaért, megállt a kertkapunál, nem ment be rajta, hanem a szomszéd házba kopogtatott be, Fannyékhoz. Mrs. Dewhurst nyitott ajtót, aki azzal fogadta Danielt, hogy elkerülték egymást Fannyval, mert lánya épp az imént indult le a partra sétálni. Daniel sajnálta, hogy nem találkoztak össze, ám, ha már egyszer így alakult, megkérte Fanny édesanyját, hogy adjon oda a lánynak egy ajándékot. Majd kivette a kabátja alól a kis kölyköt, amin Mrs. Dewhurst igen meglepődött, de annyira megtetszett neki a kutyus, hogy egyből elvette Danieltől. Nem akarta elhinni, hogy mostantól valóban övék a kölyök, illetve a lányuké, de örömmel elfogadta, s biztosította a fiút afelől, hogy Fanny rettentő boldog lesz tőle. Megköszönte, be is invitálta Danielt, kérlelte, hogy várja meg a lányát, míg haza ér, azonban Daniel nem akart maradni. Elköszönt, haza ment, fel a szobájába, s el kezdett olvasni egy könyvet. Nagyjából egy óra múlva kopogást hallott a bejárati ajtón, majd édesanyja hangját, amint ajtót nyit, aztán Fannyét. Hallotta, ahogy valaki jön fel a lépcsőn az emeletre, végül bekopog Daniel szobájának ajtaján.

– Igen? – kérdezte a fiú, pedig tudta, hogy ki kopog. Biztos volt benne, hogy Fanny az.

– Fanny vagyok. Bejöhetek? – kérdezte félve a lány, Daniel hallotta, ahogy megremeg a hangja.

– Persze, gyere csak.

Majd kinyílt az ajtó. Daniel az ágyon ült, könyvvel a kezében, egyenesen az ajtó felé nézett. Fanny pedig csak állt, majd becsukta maga mögött az ajtót. Komoly volt az arca, aztán hirtelen elmosolyodott, s odament az ágyhoz, oda, ahol Daniel ült.

– Danny, köszönöm a kiskutyát! – mondta, közben pedig leült Daniel mellé az ágy szélére.

– Nagyon szívesen! Úgy gondoltam, örülnél egy kis társaságnak, és szükséged lenne egy barátira – mondta kedvesen, a lány szemébe nézve.

– Ó, Danny, annyira sajnálom! – fakadt ki Fanny, és Daniel nyakába borult. Elkezdett zokogni, olyannyira, hogy percekig nem tudta abbahagyni.

– Na, jól van, nyugodj meg. Nincs semmi baj! – nyugtatta, majd átölelte Fannyt. Megsimogatta a haját, a hátát, szerette volna megvigasztalni őt.

– De igenis van! – harsogta, mikor végre meg tudott szólalni. Felegyenesedett, s ismét a fiúra nézve, két szipogás között így folytatta:

– Goromba voltam veled, önző és buta! Bocsáss meg nekem, kérlek!

– Miért mondasz ilyeneket? – kérdezte tágra nyílt szemekkel Daniel, s megfogta a lány arcát, úgy, ahogy legutóbb tette, mikor a parton beszélgettek. Most azonban Fanny nem vette le Daniel kezét onnan, hanem hagyta, beledörgölte az arcát a fiú kezébe, s becsukott szemmel élvezte az érintését. Daniel észrevette a változást, de mielőtt bármit is mondhatott volna, Fanny szólalt meg újra:

– Azért, mert ez az igazság! Megijedtem a közeledésedtől, és ezt úgy háritottam el, hogy eltávolodtam tőled. Tönkretettem a barátságunkat, pedig megígértem, hogy ez nem történhet meg.

– Semmi baj, ne vádold magad! Ne sírj! – csitította a fiú.

– Ne, Danny, kérlek, hadd fejezzem be! Szeretnék elmondani neked valamit, amit már régóta el kellett volna, s amire már rá is kérdeztél a múltkor. Jól láttad, tényleg van valami, ami miatt szomorú vagyok, illetve voltam. Te olyan jól ismersz – mondta még mindig könnyekkel küszködve, majd mikor kicsit megnyugodott, és látta, hogy a fiú csendben hallgatja, elmesélte neki az egész történetet. Elmondta, hogy Montrealban vőlegénye volt, de felbontotta a jegyességüket, mert a férfi csalfának bizonyult. Igazából ezért költöztek el a nagyvárosból, mert felejteni akart, és kigyógyulni abból a csalódott szerelemből. Mivel még mindig szerelmes volt a férfiba, nem tudott beleszeretni más valakibe, s a Daniellel való barátságára örömmel és kapaszkodóként gondolt, semmi többként. Ezért is érte váratlanul, mikor Daniel elhívta őt a bálba. Elmondta azt is, hogy úgy érezte, nem tudna már bízni egy férfiban sem, ezért, ha érzett is volna valamit, nem akarta volna a barátságukat tönkretenni egy esetleges félresikerült szerelem miatt. Félt volna attól, hogy Daniel is megbántja. Mikor egy kis csend állt be, Daniel így szólt:

– Értek már mindent. Sajnálom, amiért ekkora bánat ért! Egyáltalán nem haragszom rád, inkább te ne haragudj rám, kérlek, amiért többet akartam a barátságunknál. Többé nem fordul elő, nem közeledem másképp, csak maradjunk meg pajtásoknak. Hiányzol.

– Ezek szerint már nem érzel irántam mást, többet? – kérdezte félve és kérdőn a lány, mélyen Daniel barna szemeibe nézve.

– Erre inkább most nem felelnék semmit. Nem akarok hazudni, de a barátságunkat sem szeretném még egyszer veszélynek kitenni – válaszolta őszintén.

– Kérlek, mondd el az igazat! Szerettem volna még mondani valamit, de előbb tudnom kell, mit érzel irántam valójában. Már csak barátságot? Talán már Mary Lewisnak udvarolsz? – szegezte a féltékeny kérdést Danielnek.

– Hogy Mary Lewisnak? Isten ments! Előbb lennék remete az Andokban, minthogy neki udvaroljak! – kacagott fel Daniel.

– Jaj, Danny, annyira jó ezt hallani! Tudod, a bálban jöttem csak rá, hogy mit érzek veled kapcsolatban – tartott egy kis szünetet, nem tudta, hogyan folytassa. – Nem tudom, hogyan tudnék erről beszélni. Olyan távolságtartónak éreztelek a bálban, nagyon rosszul esett. Viszont ez rádöbbenett arra, hogy kit is szeretek valójában. Most, mikor anya mondta, hogy kaptam tőled egy kiskutyát, ez adott reményt, hogy talán te is szeretsz még mindig egy kicsit. Mondd, így van? Én teljesen beléd vagyok habarodva, Danny – tudta végre kimondani, ám Daniel csodálkozó pillantását nem állhatta tovább, ezért lesütötte a szemeit.

Erre a vallomásra verbális válasz ugyan nem érkezett, de Fanny a csukott szemein át észlelte, ahogy arcát Daniel két keze közé veszi, majd száján érezte a fiú ajkait, s ez az édes csók szavak nélkül is elég bizonyítékul szolgált a fiú állhatatos szerelmét illetően.